

Hitler, a zsidóság legnagyobb jötevője

A mai napig senki nem tudja elfogadhatóan megmagyarázni azt, hogy Hitler miért támadta meg a Szovjetuniót. A Hitler-pártiak preventív háborúról szóló okfejtésének semmilyen alapja nincs, tekintsük védekező mesének. Más vélemények szerint a keletre való imperialista terjeszkedési hagyomány érvényesítésének szintén nincs alapja, mert a kétfrontos háborút minden hadvezetés (stratégia) igyekszik elkerülni, és a támadás idején Anglia még ereje teljében volt. A nyugati fronton az ideiglenes csend Anglia felkészülésének kedvezett. Az erőviszonyok vonatkozásában Németország helyzete kimondottan rossz volt, 60 millió német állt szemben 600 millióval, minden német esztergagéppel szemben 10 ellenséges gép dolgozott és a nyersanyaghiány is -a műanyagprogram ellenére- nyomasztotta a német vezetést. Ha viszont nem preventív, sem imperialista háborúról nem beszélhetünk (bár mindkét szempont szerepel az okok között), de a fő indok ideológiai volt.

Németországnak egyetlen esélye lett volna a háború számára kedvező befejezésének, ha Nyugat Európában stabilizálni tudja vezető helyzetét. Ennek a Molotov-Ribbentrop paktum és Lengyelország felosztása után reálissá vált a megvalósulása. Ezt a biztos és hasznos állapotot miért cserélte fel Hitler egy bizonytalan kimenetelű keleti háborús kalanddal?

Szovjetunióban Sztálin zsidótlanítási művelete következtében a zsidóság rendkívül veszélyes helyzetbe került. Sokkal veszélyesebbé, mint a Harmadik Birodalomban. A Tuhacsevszkij-ügyel kezdődő tisztogatás következtében a Vörös Hadsereg 60 ezer tisztjét, lényegében őrnagytól felfelé szinte a teljes tiszt állományt kivégezték. Ez nem jellemző egy háborúra készülő állam esetében. A hadsereg főtisztja, stratégiai tervező, modernizálásra képes rétegét egyszerűen likvidálták. A trockista bolsevisták (cionbolsevisták) politikai és ismertebb katonai funkcionáriusait elküldték a spanyol polgárháborúba, és utánuk küldték a belügyi ügynökeiket azzal a feladattal, hogy a harcok során likvidálják őket. Volt olyan ügynök, aki egymaga több mint harminc funkcionáriussal végzett (a Szovjetunió Hőse lett!) A Zsidó Szovjet Szocialista Köztársaságban -Birobidzsanban- megjelentek a belügyi alakulatok, és minden rabbit, tanárt, tanítót, tanácselnököt, ismert színészt és írókat kivégeztek. Igen rövid időn belül. Ezt követően megkezdtek a pártban még megbúvó és a közigazgatásban dolgozó zsidók összeírását. Ekkor támadta meg Hitler a Szovjetuniót.

Hitler ezzel a támadásával legalább három, de egyes vélemények szerint hatmillió zsidó életét mentette meg. Ismerve a sztálini alaposágot és következetességet, lényegében a Szovjetunió teljes zsidóságának a megsemmisítését Hitler akadályozta meg. Sztálin -Hitlerrel ellentétben- nem faji alapon lépett fel a zsidóság ellen. Egyrészt ismerte a zsidóságra jellemző klikkesedési, összekülvési hajlamot, másrészt a trockista cionbolsevisták elleni fellépésének várható következményeit így akarta elhárítani. Mindkét ok elég volt arra, hogy a saját elképzelései szerint elrendezze

ezt a kérdést. Sztálin jól ismerte a faji elméleteket is, de nem volt számára meghatározó erejű (Kaganovics élete végéig barátja volt). A hitszegő támadás meglepetés szerűen érte Sztálint, aki a kiváló szovjet kémek jelentései alapján tisztában volt ugyan a németországi eseményekkel, de erre a támadásra a barátsági és megnevezési, együttműködési paktum miatt nem számított.

Ezzel az önmegszűnt sztálini zsidótlanítási művelettel minden háborúban érintett fél tisztában volt, így a németek is. Propagandájukban ezt mélysegesen elhallgatták, nehogy valamiféle rokonszenv alakuljon ki a szovjetekkel kapcsolatban. A nyugati fronton elért váratlan és átütő erejű német sikerek elgondolkoztatták a Németországnak lényegében hadat üzenő zsidó világhormányt. Ehhez hozzájött a szintén váratlan erősségű sztálini zsidótlanítás, mely ellen tenni semmit nem tudtak. A meglepetés szerű események hatására olyan döntés született az USA-ban székelő zsidó-cionista központban, hogy valamilyen módon Hitlert rá kellene venni a keleti hadműveletre. Ennek két oka volt. Egyrészt a bázisállamokat -Angliát és Franciaországot- mentesíteni a német nyomás alól, másrészt menteni a Szovjetunió zsidóságát.

Megkezdődtek a titkos tárgyalások, melynek az volt a leglényegesebb pontja, hogy a nyugati fronton nem intéznek támadást a Harmadik Birodalom ellen, így biztosítva a kétfrontos háború elkerülését. Ezzel együtt létfontosságú nyersanyagokat és technológiát is szállítottak a birodalomba, igazolva deklarált szándékaikat. Nem volt nehéz Hitlert erre a műveletre rávenni, mert évszázados német vágy teljesülésének lehetőségét látta benne.

A német támadás után egy ideig nagy volt a csend a Kremlben. A keleti szovjet front lényegében összeomlott, a sebtében kinevezett fiatal parancsnokok nem voltak még olyan tudás és tapasztalat birtokában, mely eredményes ellenállást lett volna képes kidolgozni. Sztálin a hallgatás ideje alatt lázas tevékenységre készítette a belügyi seregét. Összeszedte az összes, még életben levő volt tisztet, funkcionáriust, teljes amnesztiát és felejtést ajánlott fel számukra, ha bizonyítják hazafiasságukat. A fiatal új parancsnokok előtt óriási karrier lehetőségének felvázolása, az egyházzal történő látványos kibékülése, a hazafias-nacionalista propagandája tömegeket állított a sztálini ellenállás és ellentámadás mellé. Oly nagy volt a lelkesedés, hogy a moszkvai csata előtt (mely a németek súlyos vereségével végződött), Sztálinnak személyesen kellett fellépnie a hadiüzemekből, különösen a tulai fegyvergyárból a frontra vonuló önkéntesek visszaszállításának érdekében.

A zsidóság lényegében szabad kezét kapott a Hitler ellenes műveletek során. Ilja Ehrenburg brutális uszítása, a németül, magyarul beszélő zsidó tisztek élet-halál pozíciókba helyezése, rendkívül durva kezelése a foglyoknak mind arra utalt, hogy egy nagyon kegyetlen háborút kell a Harmadik Birodalomnak megvívnia – fogyatkozó erővel. Most ütött vissza a német háborús propaganda, a Wochenpost heti tudósításai, a Signal és a többi képeslap háborús képriportjai, melyben égő városok, rombolás, a szlávok semmibe vevése voltak a témák. Egyre nőtt a bosszútól való félelem. Mindenki tudta, hogy a különböző hadifogoly egyezményeknek, különösen a genfinek, nincs semmi jelentősége, mert ezek csak a harcoló katonák megnyugtatóra készültek, nem pe-

dig arra, hogy bárki betartsa őket.

Amikor a cionista zsidóság legfelsőbb szerve látta a változásokat, különösen a szovjet zsidóság megmenekülését, felrúgta a titkos egyezményt, és megnyitotta a második frontot. Hitler dühöngött, és ekkor kezdte meg a keze közé került zsidóság elleni műveleteit. Ezt erősen befolyásolta a munkaerőhiány, mert a hadiüzemek többségében ekkor már zsidó munkaszolgálatosok dolgoztak.

Nagy utat járt be a hitleri birodalom igen rövid időszak alatt. 1939-ben Sztálin készen állt arra is, hogy a lengyel tapasztalatok alapján haderővel kísérette Hitlert a nyugat elleni hadműveletében, ezért cserébe a Baltikum egy részét és a déli terjeszkedésének elismerését, esetleges segítségét kérte volna cserébe. Ez egy igen reális elképzelés volt, melyet Hitler a cionista zsidóság ígéretei miatt elvetett és egy halálos kalandba bocsátkozott. Beleesett a cionista csapdába, hitt azoknak, akik mindig hazudtak és hazudnak.

Kassai Ferenc

Forrás: <http://www.hidfo.net>

Birobidzsan

A Nemzetiségi Ügyek Népbiztossága mellett 1918. febr. 3-án (jan. 21.) alakult meg a Zsidó Ügyek Népbiztossága. A zsidó autonómia és alkotmányozó gyűlés tervére (Kalinyin-deklaráció, 1918) Ukrajnában pogromok robbannak ki 1919 végén.

A Krim-félszigetet elvetve a kormány 1928-ban az Amur kis kelet-szibériai balparti mellékfolyói (Bira, Bidzsan) mentén hozza létre a Zsidó Nemzeti Körzetet (a 35,8 ezer km²-nyi ritkán lakott terület 34 ezer lakosából ezer zsidó), s az 1933. szept. 27-i határozat a zsidókat kérésük ellenére ide telepíti (a Zsidó Antifasiszta Bizottság 1944. febr. 15-én újra kéri Sztálintól egy krími zsidó szocialista köztársaság létrehozását).

Az 1934. máj. 7-i rendelet a körzetet Birobidzsani Zsidó Autonóm Terület rangjára emeli. A fejlett zsidó kultúrájú és közoktatású terület fénykora az 1941-es év. Ekkor a 114 ezer lakos 26 %-a (30 ezer) zsidó (a többi orosz).

A nácizmus elől menekülő kelet-európai zsidók 1939-ben már nem telepedhetnek itt le, fejlesztését a zsidó-arab ellentét éleződésével visszafogják, s 1948-ra eldől a zsidó nemzeti állam helyének kérdése. Hruscsov terve a "háromszázéves birodzsani zsidó közösségről" az 1956-os második izraeli-arab háború szovjet antiszemita hullámával kudarcot vall. Végleg lekerül napirendről az alternatív szovjet "zsidó nemzeti otthon" terve.

A fennmaradó autonóm terület 172,4 ezer lakosából (1970) 11,5 ezer (6,6 %) zsidó (a Szovjetunió zsidóságának alig fél százaléka).

Forrás: <http://terkepek.adatbank.transindex.ro/belso.php?nev=29>

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán. A szerkesztőség postacíme: Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1.. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE. Főkönyvvitel: Illýs Veronika. Könyvvitel: Simon Ildikó.

Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: EI-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.